

Η ανθισμένη αμυγδαλιά

Στίχοι: Γεώργιος Δροσίνης. Δημοσιεύθηκε στο σατυρικό περιοδικό «Ραμπαγιάς» το 1882.

Μουσική: Γεώργιος Κωστής. Το μελοποίησε κατά τη διάρκεια της επιστράτευσής του, το 1885.

Στίχοι (του τραγουδιού)

Ετίναξε την ανθισμένη αμυγδαλιά (δισ)
με τα χεράκια της
κι εγέμισ' από άνθη η πλάτη
η αγκαλιά και τα μαλλάκια της.
Κι εγέμισ' από άνθη...

Αχ, σαν την είδα χιονισμένη την τρελή (δισ)
γλυκά τη φίλησα
της τίναξα όλα τ' άνθη από την κεφαλή
κι έτσι της μίλησα:
Της τίναξα όλα τ' άνθη...

Τρελή, σαν θες να φέρεις στα μαλλιά σου τη
χιονιά (δισ)
τι τόσο βιάζεσαι;
Μονάχη της θε να 'ρθει η βαρυχειμωνιά,
δεν το στοχάζεσαι;
Μονάχη της θε να 'ρθει...

Του κάκου τότε θα θυμάσαι τα παλιά (δισ)
τα παιχνιδάκια σου
σκυφτή γριούλα με τα κάτασπρα μαλλιά
και τα γυαλάκια σου.
Σκυφτή γριούλα..

Το αυθεντικό ποίημα του Δροσίνη για την ανθισμένη αμυγδαλιά είναι το ακόλουθο:

Εκούνησε την ανθισμένη αμυγδαλιά
Με τα χεράκια της
Κι εγέμισ' από άνθη η πλάτη η αγκαλιά,
Και τα μαλλάκια της.

Αχ! χιονισμένη σαν την είδα την τρελλή
Γλυκά τη φίλησα,
Της τίναξα τα άνθη απ' την κεφαλή
Κι έτσι της μίλησα:

—Τρελλή, να φέρης 'ς τα μαλλιά σου τη χιονιά

Τι τόσο βιάζεσαι;
Μόνη της θε ναρθή η βαρυχειμωνιά
Δεν το στοχάζεσαι;

Του κάκου τότε θα θυμάσαι τα παλιά
Τα παιχνιδάκια σου,
Κοντή γρηούλα με τα κάτασπρα μαλλιά
Και τα γυαλάκια σου!

«Η αμυγδαλιά». Ιστοί αράχνης. Αθήναι, 1880. 80-81.

Εκτελέσεις: <https://www.youtube.com/watch?v=Yve5OGWc5Jg>

<https://www.youtube.com/watch?v=0W08wiWBsY8>

Επίσης: Η τελευταία σκηνή από την ταινία του 1959, «Ανθισμένη αμυγδαλιά». Σε σκηνοθεσία Χρήστου Αποστόλου και σενάριο Δημήτρη Γιαννουκάκη. Η ταινία μας μεταφέρει στα νοσταλγικά, άλλα και δύσκολα χρόνια των τελών του 19ου αιώνα. Τραγουδά η χορωδία του Νίκου Τσιλίφη.

http://blondesearch.ru/play/mICGjAbpeSY/%25CE%2597_%25CE%25B1%25CE%25BD%25CE%25B8%25CE%25B9%25CF%2583%25CE%25BC%25CE%25AD%25CE%25BD%25CE%25B7_%25CE%25B1%25CE%25BC%25CF%2585%25CE%25B3%25CE%25B4%25CE%25B1%25CE%25BB%25CE%25B9%25CE%25AC_%257E_1959.html

Γεώργιος Δροσίνης 1859 – 1951

Ο ποιητής, πεζογράφος και δημοσιογράφος Γεώργιος Δροσίνης γεννήθηκε στις 9 Δεκεμβρίου 1859, σ' ένα αρχοντικό της Πλάκας. Καταγόταν από οικογένεια αγωνιστών του Μεσολογγίου. Χάρη στη φιλομάθειά του, αλλά και στις οικονομικές δυνατότητες που είχαν οι γονείς του, σπούδασε νομικά και φιλολογία στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας και στη συνέχεια Ιστορίας της Τέχνης στη Λειψία, στη Δρέσδη και στο Βερολίνο.

Από το 1889 ως το 1897 υπήρξε διευθυντής του περιοδικού «Εστία», που ο ίδιος μετέτρεψε σε εφημερίδα το 1894. Την ίδια περίοδο ίδρυσε και διηύθυνε τα περιοδικά «Εθνική Αγωγή» και «Μελέτη», καθώς και το ετήσιο «Ημερολόγιον της Μεγάλης Ελλάδος». Το 1899 μαζί με τον Δημήτριο Βικέλα ίδρυσαν το «Σύλλογο προς διάδοσιν ωφελίμων βιβλίων», που εξέδωσε λογοτεχνικά έργα, λαογραφικές και άλλες μελέτες. Το 1901 ίδρυσε τις σχολικές βιβλιοθήκες και το 1908 το εκπαιδευτικό μουσείο. Συνέβαλε, επίσης, στην ανέγερση του Οίκου Τυφλών, της Σεβαστοπούλειας Επαγγελματικής Σχολής και της Ελληνικής Λαογραφικής Εταιρίας. Από το 1914 ως το 1923 διετέλεσε τμηματάρχης Δημοτικής Εκπαίδευσης του Υπουργείου Παιδείας, συμβάλλοντας ουσιαστικά στη σύνταξη του Ιστορικού Λεξικού της Ελληνικής Γλώσσας και στην εφαρμογή του εκπαιδευτικού προγράμματος του Ελευθέριου Βενιζέλου.

Το 1924, υπό τη διεύθυνσή του, οργανώθηκε το Μουσείο Κοσμητικών Τεχνών.

Έγινε τακτικό μέλος της Ακαδημίας Αθηνών από την ίδρυσή της το 1926, διατέλεσε ο πρώτος Γραμματέας των Δημοσιευμάτων του Ιδρύματος (1926-1928) και τιμήθηκε με το Αριστείο των Γραμμάτων και Τεχνών.

Στο χώρο της λογοτεχνίας πρωτοεμφανίστηκε το 1879 με ποιήματά του στα περιοδικά «Ραμπγαγός» και «Μη Χάνεσαι». Ένα χρόνο αργότερα κυκλοφόρησε η πρώτη του ποιητική συλλογή υπό τον τίτλο «Ιστοί Αράχνης», η σταδιοδρομία του, όμως, ως νέου ποιητή άρχισε το 1884 με τη συλλογή «Ειδύλλια».

Ποιητής της νέας αθηναϊκής σχολής -όπως και ο Κωστής Παλαμάς, με τον οποίο υπήρξε στενός φίλος- χρησιμοποίησε τη δημοτική γλώσσα από τις πρώτες του δημιουργίες και άντλησε στοιχεία από τα δημοτικά τραγούδια και τη λαϊκή παράδοση.

Ως πεζογράφος, χρησιμοποίησε αρχικά την καθαρεύουσα, για να στραφεί κι εκεί αργότερα στη δημοτική, με το διήγημά του «Το βοτάνι της αγάπης» (1901).

Πέθανε στις 3 Ιανουαρίου 1951, στην Κηφισιά.

Περισσότερα:

http://el.wikipedia.org/wiki/%CE%93%CE%B5%CF%8E%CF%81%CE%B3%CE%B9%CE%BF%CF%82_%CE%94%CF%81%CE%BF%CF%83%CE%AF%CE%BD%CE%B7%CF%82

<https://www.facebook.com/drossinimuseum>

Το Μουσείο Γ. Δροσίνη. <https://www.youtube.com/watch?v=ooJiSkrZklI>